

árnyék. Lágy világosságában égis ért a csend, s a két ember most mégis egészen kitöltötte.

Nem is tudták mikor indultak el és hogy értek a kapuhoz. Ott egymásra néztek és ekkor megreszketett a csend.

— Mindent visszakaptam, Géza azzal a pénzzel pedig cserepeztesd be a templomot.

A pap nekitámaszkodott a kapufelfának és nézte, amint békés esetlenséggel bemegy a házba. Aztán a temp'om szakadt tetejére nézett, de nem azt látta, hanem az első, koraesti csillagot.

Szengyel pedig ül lánya szobájában, de nem a szobát érzi; a szívét érzi, a katonát érzi, a feszületet a falon, lánya közelségét, a kicsillagosodott eget s most mindez: egy.

NÖVÉNY

Emlékeimről árnyakat törül
a nap, címerem itt e párkány,
hol némán int neki hátam mögül
kérő tenyerével a páfrány.

Nincs itt te'lt ajkait nyitó virág,
nem bólogat fehér fejével;
e csupa-ág növény gyümölcse — ág,
mit fényért könyörögve érlel.

Hideg árnyak! Mily közös volt a súly!
Együtt viseltük, egy szobában
s a napon mindez megvilágosul:
mi nő, az nem nő egymagában.

Magányos téli munka hordja rá
és rám most új hajtásainkat, —
csak csiráját takarta hó alá
a tél tavaszi titkainknak.

Rozgonyi Iván

KÉSŐ ÉBREDÉS

. . . S mert minden ismeretlen és
rejtvény, ami előtted áll,
s nem old meg semmit a jelen,
csak az utolsó, a halál,

szeretnél a jövőbe látni,
hogy jól megértsd azt, ami van,
hogy ami jön, ne legyen oly
idegen és bizonytalan,

s megkísérled beosztani,
felvázolni az életet
és tíz, húsz, ötven év után
belátod majd, hogy nem lehet;

mert ami volt, az elszaladt,
és ami van, már nem a régi;
s mikor már semmi sem maradt,
akkor kezdesz magadhoz térni.

Balássy László